

Het licht tegemoet

Jan Vermeulen

Daar gaan ze. Achter elkaar over het smalle bospad. De wind suist langs hun oren. Takken slaan tegen hun fietshelm.

‘Gaaf hè?’ roept Bart achterom.

‘Jaa’, roept Lianne niet al te enthousiast terug. Ze rijden minstens dertig over dit hobbelpad. Ze begrijpt nooit helemaal wat jongens eraan vinden om zó hard te fietsen dat je rechtstreeks de spoedeisende hulp oprijdt. Maar ja, dat zal het jagersbloed in hun genen wel ... Whaa, het pad maakt opeens een scherpe bocht. Bijna rijdt ze tegen een dikke eik die er niet al te meegaand uitziet. Net op tijd draait ze haar mountainbike naar rechts. Pas op, Lianne, spreekt ze zichzelf toe, geen gedroom. Opletten! Ze wil Bart niet bevestigen in zijn vooroordelen over het verband tussen vrouwen en onhandigheid. Gelukkig gaat het nu wat langzamer. Kan ze tenminste de omgeving bekijken. Het is best mooi hier in Limburg.

Ze zijn met de ouders van Bart een week op vakantie. Na de Kerst gaan ze weer naar huis. Bart en zij hebben nu bijna een jaar verkering en voor het eerst mocht ze mee op vakantie. Vandaag gingen de ouders van Bart naar Heerlen, maar zij en Bart wilden liever een dagje mountainbiken.

Even later zitten ze dicht naast elkaar tegen een dikke boom geleund wat te drinken.

‘Ik ga even de plantjes water geven’, kondigt Bart aan terwijl hij opstaat.

Net als Lisanne na een paar minuten wil gaan kijken waar hij blijft, hoort ze Bart roepen. Gehaast komt hij teruglopen. ‘Lisanne, kom eens kijken. Ik heb de ingang van een grot ontdekt.’

‘Ja maar, we kunnen de fietsen hier niet zomaar laten liggen. Ze hebben geen slot.’

‘Oh ja, nou, weet je wat? Dan leggen we ze hier in de bosjes.’ Bart gaat direct aan het werk. Hij rijdt de fietsen de bosjes in, legt ze op de grond, gooit er bladeren overheen en zegt: ‘Zo, een knappe dief die ze daar vindt. Kom mee!’

Een paar minuten later staan ze op een open plek in het bos waar een enorme opening in de bergwand te zien is.

‘Dit moet de ingang van een van de grotten zijn. Laten we er even een stukje inlopen’, zegt Bart terwijl hij de daad bij het woord voegt. ‘Wow, je kunt er echt ver in.’ Zijn stem galmt door het hoge gewelf. Lisanne ziet de zaklamp van zijn mobiele telefoon spookachtig langs de wanden van de grot strijken.

Aarzelend loopt ze achter hem aan. Als ze de grot binnenloopt, merkt ze dat het hier warmer is dan buiten. Ze loopt een stukje verder door, terwijl Bart de inscripties op de wand staat te lezen. ‘Er zijn hier meer stelletjes geweest’, zegt hij en leest wat namen voor: ‘Kees en Maria. Shirley en Bert ...’

Ondertussen heeft Lisanne een zijgang ontdekt. Wacht, denkt ze, ik zal je krijgen. Bart laat haar zo vaak schrikken, nu zal ze hem eens beetnemen. Ze loopt snel de zijgang in, een flink eind, en zet dan de zaklamp van haar mobiel uit.

Bart is al naar haar op zoek. ‘Waar zit je, Lisanne? Oh, je bent zeker die zijgang ingegaan.’

Ze hoort zijn stem dichterbij komen. Hoho. Dat gaat te snel, denkt ze en ze loopt zo stil mogelijk nog wat verder de grot in.

Best wel spannend eigenlijk, in zo'n zijgang is het echt aarde-donker. Ze laat haar rechterhand langs de grotwand glijden om te weten waar ze loopt. Dan voelt ze opeens weer een zijgang. Ah mooi. Daar kan ze zich goed verstoppen. Ze glimlacht al bij het idee dat Bart straks met een woeste schreeuw op zijn nek zal springen.

'Lisanne, waar zit je nou?' roept Bart een stuk achter haar. Kom maar op jij, denkt ze en probeert zo zacht mogelijk te ademen. Langzaam ziet ze het licht van Bart haar richting op komen.

Haar opzet lukt beter dan ze had kunnen denken. Bart ziet haar niet, omdat ze in een kleine nis staat. Hij schrikt zich een bult als ze op zijn rug springt.

'Zo, nu staan we weer quitte, Bartje', zegt ze nog nahijgend van het lachen.

Bart kan er nu ook hartelijk om lachen. Ze doet haar zaklamp weer aan en samen schijnen ze de gang verder in.

'Hé joh, daar zijn grottekeningen, volgens mij', zegt ze en loopt vooruit. 'Zouden wij nou de eerste zijn die dit zien?'

'Ah, je wilt in de krant komen, hè?' spot Bart terwijl hij een hoek omgaat en een nieuwe wand beschijnt. 'Kijk, hier zijn nog meer tekeningen.' Na een korte pauze gaat hij verder: 'Nee, hier komen echt wel meer mensen, denk ik.'

Lisanne luistert niet. Ze heeft verderop nog een tekening ontdekt.

'Hier, een heel grote. Even een wijfie maken.' Samen gaan ze bij de tekening staan en maken een foto.

Ze dwalen nog wat verder.

'Je snapt niet dat ze hier geen bezoekersgrot van maken', zucht Lisanne terwijl ze naar weer zo'n prachtige tekening kijkt.

'Strak plan. Jij zou een goede gids zijn', zegt Bart.

‘Nou, Bartje’, spot Lisanne, ‘misschien moeten we eerst maar eens terug. Grotgidsen die zelf de ingang niet kunnen vinden: dat werkt niet!’

‘Oké, kom maar op’, zegt Bart. ‘Dan gaan we weer de kou in.’

‘En het licht tegemoet’, vult Lisanne aan, terwijl ze haar zaklamp uitdoet. ‘Mijn batterij raakt leeg. Dus laten we maar even met één zaklamp doen. Kijk, in die gang zit die mooie, waar we een foto bij gemaakt hebben.’

‘Zit? Hangt, zul je bedoelen.’

‘Oh ja, gaan we bijdehand doen, Bart. Hangt? Waaraan dan?’

‘Zit? Waarop dan?’ bauwt Bart haar na.

‘Tja, hoe zeg je dat eigenlijk? Als echte gids zeg je natuurlijk: “Dames en heren, hier links bevindt zich een van de meest spraakmakende grottekeningen uit de geschiedenis.”’ Ze maakt een theatraal gebaar.

‘Hè, maar... Hier hing, zat, stond, bevond zich toch dat schilderij?’

‘Nee hoor’, zegt Bart. ‘Zie je wel? Ik dacht al dat we de andere gang moesten hebben.’

‘Oh, dat dacht jij al. Nou, dan gaan we maar snel terug.’

‘Kijk, zie je. Hier moeten we rechtsaf en dan komt straks die gang met die eerste dieren die jij ontdekte.’

Lisanne zegt niets. Volgens haar klopt het niet, maar ja, de route die zij probeerde klopte ook niet.

‘Hier moet volgens mij die tekening van die krokodil ergens zitten’, zegt Bart terwijl hij steeds sneller gaat lopen.

‘Nee, toch niet’, mompelt hij dan aarzelend. ‘Hè, hoe kan dat nou? Ik wist echt zeker dat we deze kant op moesten.’

‘Laten we helemaal teruggaan naar het verste punt en dan opnieuw beginnen en goed nadenken bij elke afslag’, zegt Lisanne.

‘Nee, ben jij gek, wij zijn al een eind op weg naar de uitgang. Het kan nooit ver meer zijn. We lopen gewoon even door en herkennen het dan wel weer. Trouwens, we kunnen ook niet helemaal terug naar het verste punt, want mijn batterij is ook bijna leeg.’

Ze rennen nu bijna door de gangen.

Als ze hijgend op een driesprong staan, twijfelend of ze deze al eerder gezien hebben, zegt Lisanne: ‘We zijn echt hopeloos verdwaald. We moeten nú iemand bellen, voordat onze telefoons helemaal uitvallen. Bel je vader maar.’

‘Ja daag, weet je hoe ik dan voor aap sta: “Pa, kan je ons even uit de grotten komen halen, we zijn een beetje verdwaald. Bij de derde boom linksaf.”’

Ze grist de telefoon uit zijn handen en zegt kortaf: ‘Dan bel ik wel.’ Ze zoekt in zijn contacten naar het nummer en probeert te bellen. ‘Hij gaat niet over’, zegt ze.

Bart pakt de telefoon en kijkt. ‘Oh ja, zie je wel? Dat dacht ik al: we hebben natuurlijk geen bereik hier. We zitten te ver onder de grond.’

Lisanne ontploft bijna om zijn triomfantelijke toontje: ‘Oh, dacht meneer wel dat we geen bereik hadden. Nou, had meneer dat dan niet even kunnen zeggen toen hij me meenam die grot in? Dan was ik buiten gebleven en had ik je vader kunnen bellen als jij verdwaald was geraakt.’

‘Dat slaat toch helemaal nergens op. Jij vond het zelf ook gaaf. Je wilde al die tekeningen bekijken. Dan moet je nu niet tegen mij zeggen dat ik er de schuld van ben dat we verdwaald zijn.’

‘Tuurlijk wel. Zonder jou was ik nooit die grot ingegaan. Dan had ik ook nooit ... Ach, laat ook maar. We lijken Adam en Eva wel.’

‘Moed houden, Liesje’, zegt Bart terwijl hij een arm om haar heen slaat. ‘We komen er wel uit.’ Ondertussen heeft hij het licht van zijn zaklamp uitgedaan. Een tijd lang staan ze dicht tegen elkaar aan gedrukt in het donker. Ze hebben hun eigen ademhaling nog nooit zo goed gehoord.

‘Kom, laten we het nog eens proberen’, zegt Bart even later zacht. Zijn woorden klinken in de stilte als een schreeuw onder de preek.

‘Weet jij waar we heen moeten dan?’ vraagt Lisanne hulpeloos.

Bart doet zijn zaklamp aan. ‘Eh nou, misschien wel. En als we lopen, herkennen we vast wel iets. Of misschien komen we onze eigen sporen wel tegen.’

Ze lopen de linkergang in. Na een tijdje zegt Lisanne: ‘Volgens mij zijn we hier geweest.’

‘Ja, het lijkt wel bekend’, beaamt Bart aarzelend. ‘We moeten opletten of het kouder wordt. De temperatuur in grotten is constant, maar buiten is het kouder. Dus het is een goed teken als het kouder wordt.’

Weer lopen ze een poos door. Dán kiest Bart een afslag,

dán laat hij zich leiden door Lisanne. Maar geen van beiden ziet nog iets bekends.

Er klinkt een piepje. ‘Heb je weer bereik? Heb je een appje gekregen?’ vraagt Lisanne hoopvol.

‘Batterij bijna leeg’, zegt Bart somber als hij op het scherm heeft gekeken. ‘Vijf procent nog. Hoeveel heeft die van jou nog?’

‘Tien procent’, zegt Lisanne. ‘We moeten nu echt snel de uitgang vinden.’

Ze lopen weer verder.

Dan opeens valt het licht uit. Lisanne grijpt Bart bij de arm.

‘Doe je lamp aan’, zegt Bart tegen haar.

‘Beter van niet. Dan hebben we straks helemaal geen licht meer.’

‘Ja maar, misschien vinden we voor die tijd de uitgang.’

‘Nee Bart. Het kan best zijn dat we al een uur in rondjes lopen.’

‘Wat wil je dan? Hier gaan zitten en opgeven?’ vraagt Bart verontwaardigd.

‘Weet ik veel. Wachten tot het licht wordt.’ Ze hoort zelf hoe belachelijk het klinkt. Bart zegt niet eens wat ze ook wel weet: het wordt in deze grot nooit licht!

Zonder veel enthousiasme doet ze haar lamp aan. Ze lopen weer verder. Het tempo wordt lager. Lisanne heeft het idee dat ze haar ene voet nauwelijks meer voor haar andere kan zetten. Ze blijft abrupt staan.

‘We lopen hier al uren rond. Als ...’ Als schapen zonder herder, valt haar in, maar ze zegt: ‘Als kippen zonder kop.’

Op dat moment valt ook haar mobiel uit.

‘Heb je het koud?’ vraagt Bart later als ze dicht naast elkaar tegen de zijwand geleund zitten.

‘Valt wel mee. Wel koude benen. Ik ben vooral moe.’ En moedeloos, denkt ze.

Ze kijkt op haar horloge. De fluorescerende wijzers glimmen als kleine vuurvliegjes in het donker. Vijf uur.

‘Zouden je ouders al terug zijn?’

‘Dat denk ik niet, ze zouden toch uit eten gaan in Heerlen?’
Ja, dat wist ze eigenlijk ook wel. Ze hadden zich er juist zo op verheugd dat ze de hele dag het rijk alleen hadden. Ze zouden een pizza halen en lekker een film kijken.

‘Ik zou best wat lusten’, zegt Bart alsof hij haar gedachten kan lezen.

‘Ja, lekker hè, die broodjes die bij de fietsen liggen.’

‘Misschien vindt iemand de fietsen wel’, zegt Bart.

‘Jij had ze toch zo goed verstoppt?’ vraagt ze.

‘Ja maar, die broodjes. Een hond zou die toch moeten ruiken. Misschien zijn ze al op zoek.’

‘Of misschien heeft die fietsverhuurder wel alarm geslagen’, vult Lianne hoopvol aan.

Ze zwijgen weer, ieder vervuld van zijn eigen gedachten.

Twee bange vogeltjes gevangen in een net van duisternis.

‘Waarom zetten ze in zo’n grot dan ook geen wegwijzers op de wand’, valt Bart opeens uit. Lianne schrikt van zijn harde stem in de zware stilte.

‘Er zou toch ook gewoon een hek voor die ingang moeten staan? Anders kunnen mensen de verleiding toch niet weerstaan om naar binnen te gaan’, antwoordt ze. Raar eigenlijk. Ze hadden best kunnen weten dat het gevaarlijk kon zijn. En toch gingen ze naar binnen.

Het is acht uur. Nu zullen Barts ouders wel richting het vakantiehuis komen. Ze schrikken zich vast naar als ze zien dat Bart en zij er niet zijn. Zouden ze gelijk de politie bellen? Nee, ze proberen natuurlijk eerst hen te bellen. Misschien hebben ze al twintig gemiste oproepen staan.

Ze hebben weer een uur rondgelopen, stijf elkaars hand vasthoudend, regelmatig struikelend in het aardedonker.

‘Ik verzet geen stap meer’, hijgt Lianne als ze voor de tiende keer bijna is gestruikeld.

‘Hoe laat is het?’ vraagt Bart als ze weer zijn gaan zitten.

Lianne tuurt op haar horloge. De wijzers hebben bijna hun glans verloren. ‘Tien uur bijna, als ik het goed zie’, antwoordt ze.

‘Dan zullen ze nu wel naar ons op zoek zijn.’

‘Zouden je ouders naar de politie gegaan zijn, denk je?’

‘Dat weet ik wel zeker’, zegt Bart.

‘Maar vaak gaat de politie de eerste vierentwintig uur niet zoeken, heb ik weleens gehoord.’

Vierentwintig uur ... Dan zitten ze hier nog tot morgenavond voordat ze gaan zoeken.

Opeens springen de tranen in haar ogen. Bart kan het gelukkig niet zien. Maar als hij zijn hand op haar wang legt, voelt hij toch de nattigheid.

‘Liesemies toch’, zegt hij zacht. Hij veegt de tranen weg en legt haar hoofd op zijn schouder. Zacht streelt hij haar haren.

‘Zullen we bidden?’ vraagt Lianne schuchter. Een spannende vraag. Ze hebben nog nooit samen gebeden. Ze weet eigenlijk niet zo goed of Bart ...

‘Bidden?’ vraagt Bart. Zie je wel, hij vindt het maar gek. Het is ook zo ... Zo’n laatste redmiddel. Je laat dan echt zien dat je niks anders meer kunt.

‘Ja, misschien moeten we dat maar doen’, zegt Bart dan zacht. En na een korte aarzeling pakt hij haar handen en vouwt de zijne om de hare.

Ze moeten toch in slaap gevallen zijn. Uren later, lijkt het wel, worden ze wakker.

‘Hoe laat zou het nu zijn?’ vraagt Bart terwijl hij zich uitrekt.
‘Ik weet het niet. Mijn wijzers geven geen licht meer.’
‘Misschien is het inmiddels wel eerste kerstdag.’
‘Ja, feest van het Licht’, mompelt Bart. ‘Tsjonge, wat verlang ik naar een streepje licht.’
‘Zullen we een eindje gaan lopen’, vraagt Lisanne. ‘Ik ben zo stijf als een plank.’
Ze krabbelen overeind en gaan voorzichtig lopend op pad.
Als ze een tijdje gelopen hebben, roept Bart opeens: ‘Licht. Ik zie licht!’
‘Waar?’
‘Daar, recht voor je. Zie je het niet?’ Hij trekt haar vooruit als een hond die een kluif ruikt. Lisanne ziet niets. Hij zou toch niet ... In de woestijn schijnt dat ook te gebeuren, dat mensen opeens water zien als ze vreselijke dorst hebben.
Maar dan wordt ze enthousiast: ‘Ja, nu zie ik het ook! Het wordt echt lichter.’ Ze kijkt nog eens om naar de donkere gang achter zich. Vanuit het donker zie je het licht beter.
Als ze weer voor zich kijkt, ziet ze Bart lachend naar haar omkijken terwijl hij haar aan haar arm meetrekt.
‘Ik zie je’, hijgt ze dan opeens. ‘Ik z*ie* je!’ Bijna rennend gaan ze verder. Het licht tegemoet. Daar moet de uitgang zijn. Een andere misschien dan waar zij ingingen, maar dat maakt niet uit. Als ze er eenmaal uit zijn, komt de rest vanzelf wel.
Zij naderen het licht nu snel. Het komt uit die zijgang. Hun snelle voetstappen weerklinken tegen de wand. Dan zijn ze bij de zijgang.
‘Daar’, zegt Bart overbodig. Licht! Fel licht.
Nog nooit heeft ze licht zo mooi gevonden. Het stort zich op de vloer van de grot, krachtig en helder als het water van een waterval.

Ze springen erop af, en ze kan de stralen van het licht bijna voelen op haar schouders, haar hoofd, haar rug. Ze valt Bart om de hals. Hij slaat zijn armen om haar heen en samen staren ze, het hoofd omhoog, naar het licht.

‘Het is een luchtschacht, denk ik’, zegt Bart na een tijdje.

Ja, dat had ze ook al gezien. Er is licht, maar geen uitgang. Via een heel smalle koker dringt het licht van buiten de grot in. Ze zien nu dat er zeker een meter of vijf steen boven hen is.

‘Kunnen we niet omhoogklimmen?’ vraagt Bart zich hardop af. Als jij mij nou een pootje geeft, dan kan ik misschien ...’ Hij zwijgt, ziet zelf in dat het onmogelijk is.

‘Maar we kunnen wel roepen’, zegt Lisanne als ze Barts wanhopige gezicht ziet. ‘We kunnen roepen, net zolang tot iemand ons hoort.’

‘Hoe laat is het eigenlijk?’ vraagt Bart opeens.

‘Halfnegen’, antwoordt Lianne. ‘De tijd is echt veel sneller gegaan dan ik had kunnen denken.’

‘Er zou iemand zijn hond kunnen uitlaten rond dit tijdstip. We gaan gewoon roepen’, zegt Bart. En samen roepen ze: ‘Help, help ons! Hier beneden.’ Een tijdlang roepen ze samen.

Na een halfuur zegt Lianne met schorre stem: ‘Dit is niet slim. Als we zo nog een halfuur doorgaan, kunnen we allebei niet meer roepen. We moeten er meer systeem in brengen. We roepen elke tien seconden. En dan om de beurt.’

Samen gaan ze midden onder de opening zitten en doen wat Lianne voorstelde.

Na nog een halfuur zegt Bart: ‘Zullen we om de halve minuut gaan roepen? Dit is nog te veel.’

‘Misschien moeten we ook niet op z’n allerhardst roepen.’

‘Ja, juist wel. We kunnen beter minder en hard roepen, dan vaak en onhoorbaar’, antwoordt Bart.

Na nog een halfuur zegt hij moedeloos: ‘Ik kap ermee. Iedereen zit lekker binnen Kerst te vieren. Niemand hoort ons.’

Een tijdje zitten ze zwijgend onder de luchtschacht te luisteren naar de stilte. Het enige geluid is het zachte ruisen van de wind door de bomen boven hen.

‘En toch moeten we blijven roepen. Ik weet zeker dat er wel een keer iemand langskomt’, zegt Bart een minuut of tien later. Hij gaat energiek staan en begint weer te roepen: ‘Help ons, hier beneden. In de grot.’ Lianne neemt de roep als in beurtzang over. Hun stemmen klinken rauw.

Als ze even stil zijn, zegt Bart opeens: ‘Stil eens, ik hoor wat.’ Ze draaien hun hoofden scheef. Dan hoort Lianne het ook. Tussen het ruisen van de wind klinkt iets anders. Geritsel.

Nu schreeuwen ze samen om het hardst: ‘Help. Hier beneden. We zijn verdwaald.’ Bart raapt een brok steen op en klopt ermee op de wanden van de grot. Het maakt veel te weinig herrie. En boven hen gebeurt niets.

Ze zwijgen vertwijfeld en luisteren scherp. Niets. Niets dan het ruisen van de wind. Bart loopt weg van het licht en trapt kwaad tegen de zijwand. ‘Het was vast een eekhoorn of een egel of zo’, zegt hij teleurgesteld.

Weer zwijgen ze een tijdje. En weer roepen ze een halfuur, met regelmatige pauzes. En nog horen ze niets boven zich. Dan zegt Lisanne: ‘Stil, ik hoor wat!’

Schamper zegt Bart: ‘Weer een eekhoorn zeker.’ Maar ook hij draait zijn hoofd scheef om scherper te kunnen luisteren. ‘Hoor je het nou?’ zegt Lisanne gespannen. ‘Geritsel. En gesnuif of zo. Dit moet een hond zijn. Kom op: gillen! Tot je longen barsten.’ En ze voegt de daad bij het woord.

Als ze weer even stil zijn, horen ze ver weg een stem: ‘Kom Max, kom bij het baasje.’

Ze kijken elkaar stralend aan en schreeuwen zo hard als ze nog nooit geschreeuwd hebben: ‘Help. Help. Hier beneden.’

Dan gebeurt het wonder. ‘Wie is daar?’ roept een stem.

‘Wij. We zijn verdwaald. Help ons alstublieft’, roepen ze smekend terug. Dan buigt een gestalte zich over de schacht, kijkt naar beneden en roept: ‘Zitten jullie daar beneden?’

Ze kunnen wel huilen van geluk om die dwaze vraag. ‘Wij zijn verdwaald. We zitten al anderhalve dag in deze grot en we kunnen de uitgang niet meer vinden’, roept Bart omhoog.

‘Ach, arme stumperds’, roept de vrouw boven hen terug.

Ze staat even na te denken en zegt dan: ‘Tja, ik weet de weg ook niet.’

Bart en Lisanne wachten gespannen af. Voorzichtig maakt Bart Lisanne's hand los van zijn arm. Ze heeft hem zo stevig vast dat het pijn doet.

‘Maar wacht eens. Ik bel mijn oom wel. Die leidt weleens mensen rond hier in de buurt.’

Een paar telefoontjes later zegt ze: ‘Mijn oom weet hier de weg ook niet. Maar hij heeft iemand gestuurd die de weg in deze grot op zijn duimpje kent.’

Beneden slaken Bart en Lisanne een zucht van verlichting.

Dan vraagt Bart: ‘Kunt u misschien mijn ouders bellen?’

Uren later zitten ze in het vakantiehuisje aan het kerstmaal. Lisanne en Bart hebben zich lekker gedoucht. De gealarmeerde politie was na het telefoontje van de vrouw met de hond weer vertrokken. Terwijl Barts vader hen kwam ophalen had zijn moeder een kerstdiner op tafel weten te toveren.

Als uitgehongerde wolven vallen ze aan op het eten.

‘Nounou, ik dacht dat jij niet zo van boontjes hield’, zegt moeder tegen Bart.

‘Ik kan wel een half varken op’, zegt Bart met volle mond. ‘En u weet: honger maakt rauwe bonen zoet!’

Daarna eten ze zwijgend verder, allemaal vervuld van hun eigen gedachten.

‘Wat was ik blij toen die man eraan kwam’, verzucht Lisanne dan.

‘Nou’, beaamt Bart hartgrondig. ‘Als die er niet geweest was ...’

‘Hoe heette die man nou, die jullie heeft gered?’ vraagt vader.

‘Jos de Heer’, zegt Lisanne.

Vader knikt langzaam. ‘Bijzonder’, zegt hij.

En dan: ‘De Heer heeft jullie gered!’

Ze kijken hem allemaal vragend aan.

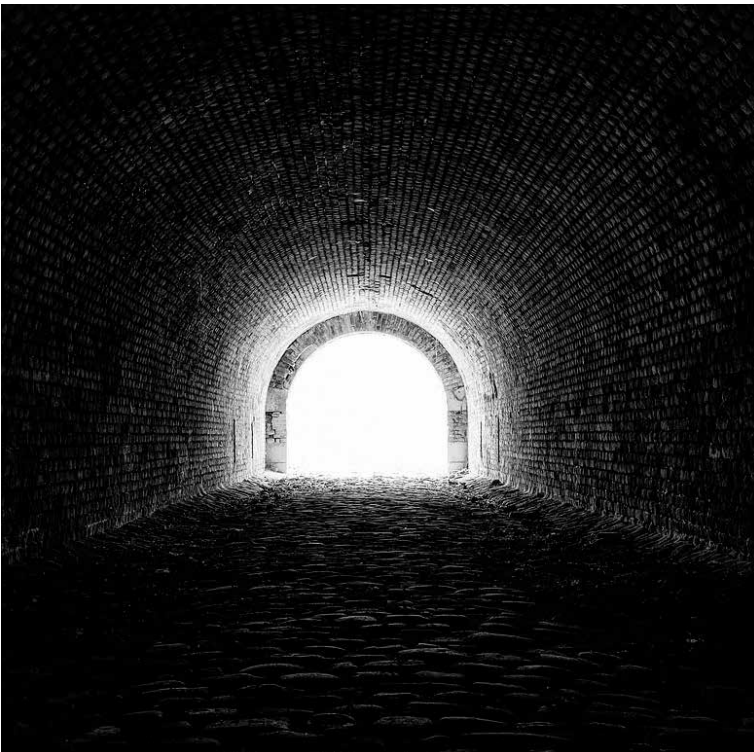
‘Ja, het is eigenlijk prachtig dat dit met Kerst gebeurt’, gaat vader enthousiast verder.

‘Wij zaten in het donker. We waren hopeloos de weg kwijt. Als we niet gevonden zouden worden, waren we verloren.’

Hij pakt de servet en veegt zijn mond af. ‘En toen kwam de Heere Jezus. Hij daalde af in onze duisternis om ons naar het Licht te leiden!’

Er valt een stilte. Dan zegt Bart met een zucht: ‘Ja, Jezus leidt je naar het Licht. En anders ...’

‘Kom je om in de duisternis’, fluistert Lisanne zacht voor zich uit.

Dit verhaal is geïnspireerd op de volgende gebeurtenis in de zomer van 2015:

Studenten bijna dag vast in Belgische grot

Twee studenten uit Maastricht hebben bijna een dag vastgezeten in een grot, net over de grens in België. Dat meldt de Vlaamse krant Het Belang van Limburg. De 21-jarige studenten bezochten gisteren rond zes uur 's avonds de mergelgrotten van Kanne. De twee gebruikten een mobiele telefoon als zaklamp. Nadat de batterij leeg was, konden ze de uitgang van de grot niet meer vinden. De studenten probeerden nog in het donker de uitgang te vinden, maar moesten uiteindelijk noodgedwongen de nacht doorbrengen in de grot. Pas de volgende ochtend vonden ze een plek waar licht de grot binnen scheen. Een boer hoorde de twee studenten om hulp roepen en belde de politie. Rond drie uur 's middags – 21 uur na het begin van het avontuur – werden de studenten bevrijd door de brandweer. Ze maken het goed.

Bron:<http://nos.nl/artikel/2050355-studenten-bijna-dag-vast-in-belgische-grot.html>